

L'AMOR SEMPRE S'ESTÀ FENT

per LOUIS LOCHET

No podem oblidar que l'estimació fraternal, en una comunitat humana, no és mai acabada, sinó que sempre s'està fent. Sempre hi ha una *educació de l'amor*. Més encara, hem de reconèixer que la vida mateixa del grup està providencialment orientada cap a aquesta educació de l'amor. És Deu mateix qui ens educa. Tots els esdeveniments que ell permet estan dirigits, en definitiva, en aquest sentit. Sortosos o desgraciats, sempre són per a nosaltres, una provocació misteriosa a una superació de l'amor.

Aquesta educació no s'acaba mai. El progrés cap a la veritat, en l'amor és indefinit. Hem d'esdevenir sempre més amants, més veritables, més acollidors i més donats, per a atènyer aquest *amor fan gran* amb el qual Déu ens ha estimat abans. Fins i tot hem de dir que la plenitud de la veritat en l'amor és un bé escatològic, i no es realitzarà fins al cel. Només aleshores, a la llum de Crist, descobrirem la faç veritable dels altres amb tota autenticitat, només aleshores podrem expressar en totalitat tot el que som nosaltres perquè serem només amor. Només aleshores el diàleg haurà esdevingut un intercanvi perfecte en la donació total de si mateix i la comunió amb tots en Jesucrist.

No ho oblidem: la comunitat educadora de l'amor tendeix cap a aquest terme benaurat. Nosaltres, aquí baix, som ciutadans de la ciutat celeste, i l'Església ens entrena, ens acostuma a les habituds de Déu. Aleshores descobrirem que només estimant podrem aprendre a estimar l'altre, sigui qui sigui, que és a prop nostre, És aquí per i invitar-nos a un creixement en l'amor. És aquí com una crida de Déu per a atreure'ns cap a ell, per a acostar-nos a ell i viure del seu amor. En una paraula, l'altre és *misteri de Déu*, que se'ns presenta sota els seus trets, per provocar-nos a estimar més.